

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Sakálovej a sudcov JUDr. Edity Bakošovej a JUDr. Ľubora Šeba v právnej veci žalobkyne **M.**, bývajúcej v Ž., zastúpenej JUDr. P., advokátom v K., proti žalovaným: **1/ R.**, bývajúcemu v R. a **2/ O.**, bývajúcemu v R., obaja zastúpení JUDr. V., advokátom v Ž., za účasti vedľajšej účastníčky **S.**, so sídlom v B., zastúpenej A., so sídlom v B., o **náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 12 C 12/2004, v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 16. mája 2012 sp. zn. 7 Co 22/2011 takto

r o z h o d o l :

Mimoriadne dovolanie **z a m i e t a.**

Žalovaným a vedľajšej účastníčke náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Čadca v poradí tretím rozsudkom zo 4. novembra 2010 č.k. 12 C 12/2004-422 uložil žalovaným povinnosť zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne titulom bolestného sumu 8.932,48 Eur, titulom sťaženia spoločenského uplatnenia sumu 3.728,34 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania. Žalovaným ďalej uložil povinnosť zaplatiť

spoločne a nerozdielne na účet Okresného súdu Čadca súdny poplatok vo výške 759,66 Eur a titulom trov preddavkovaných štátom 111,59 Eur do troch dní. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 427 ods. 1, 2, § 441, § 420 ods. 1 a 444 Občianskeho zákonníka, vecne tým, že vykonaným dokazovaním mal preukázané, že 25. júna 2000 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej žalobkyňa utrpela ťažké zranenia v dôsledku ktorých sa podrobila viacerým operáciám s následnou dlhodobou liečbou a rehabilitáciami. Žalovanému 1/ (ako vodičovi tejto dopravnej nehody) bola 31. augusta 2000 uložená bloková pokuta za prekročenie rýchlosti vo výške 300,- Sk a priestupkové konanie voči nemu skončilo 29. januára 2001 odložením veci. S prihliadnutím na vykonané znalecké dokazovanie ustálil, že škoda, ktorá žalobkyňi vznikla v dôsledku dopravnej nehody, bola spôsobená čiastočne aj zavinením žalobkyne, ktorá sa po ceste pohybovala na bicykli tak, že odbočila bez toho, aby dala znamenie o zmene smeru jazdy, čím vytvorila náhlu prekážku motorovému vozidlu jazdiacemu za ňou, dopravnej nehode tak nebolo možné zabrániť, keď prekročenie povolenej rýchlosti nemalo vplyv na jej zapríčinenie a preto zavinenie žalobkyne a zavinenie žalovaných (vodiča motorového vozidla a prevádzkovateľa motorového vozidla) ustálil na 50%. Pri stanovení výšky náhrady škody za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia prihliadol na znalecký posudok a tiež intenzitu bolesti a náhradu v oboch prípadoch preto zvýšil na 10-násobok, pričom zohľadnil 50% spoluzavinenie žalobkyne a sumu už vyplatenú vedľajšou účastníčkou. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol, keďže žalobkyňa sa domáhala zvýšenia na 60-násobok náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, keď takýto nárok považoval za nadhodnotený, pretože zdravotný stav žalobkyne nevyžaduje starostlivosť inej osoby a nie je vylúčená zo spoločenského, športového, kultúrneho, ani rodinného života. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd v Žiline na odvolanie všetkých účastníkov konania rozsudkom zo 16. mája 2012 sp. zn. 7 Co 22/2011 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalovaným uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi spoločne a nerozdielne titulom bolestného sumu 4.690,30 Eur a titulom sťaženia spoločenského uplatnenia sumu 621,39 Eur do troch dní, vo zvyšku žalobu zamietol. Rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým žalobu zamietol, potvrdil. Výrok, ktorým okresný súd uložil žalovaným povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Čadca spoločne a nerozdielne súdny poplatok 759,66 Eur a trovy preddavkované štátom 111,59 Eur zmenil tak, že žalovaným uložil zaplatiť spoločne a nerozdielne súdny poplatok vo výške 318,50 Eur a trovy štátu 22,32 Eur Okresnému súdu Čadca na účet Štátnej pokladnice Bratislava do troch dní. Žalovaným náhradu trov konania nepriznal. Krajský súd

považoval záver okresného súdu o zodpovednosti žalovaných za škodu na zdraví žalobkyne za vecne správny. Nestotožnil sa však s právnym záverom v otázke miery spoluzodpovednosti žalobkyne za škodu spôsobenú na jej zdraví a s právnym posúdením otázky mimoriadneho zvýšenia bolestného. Zhodne so záverom súdu prvého stupňa uzavrel, že žalovaný 2/ zodpovedá za škodu spôsobenú na zdraví žalobkyne podľa § 427 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako prevádzkovateľ motorového vozidla. Základom tejto objektívnej zodpovednosti je škoda vyvolaná zvláštnou povahou prevádzky dopravných prostriedkov. Kvalifikovaná udalosť nie je zavinené porušenie povinnosti. S poukazom na § 428 Občianskeho zákonníka uviedol, že možnosť liberácie prevádzateľa existuje len v prípade, ak škoda bola spôsobená tzv. vonkajšími okolnosťami prevádzky, ktoré nemajú pôvod v prevádzke, nesúvisia s ňou. V danom prípade však bola škoda spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke. Zodpovednosť žalovaného 1/ ako vodiča dopravného prostriedku odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa posúdil podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Doplnil, že žalovaný porušil viaceré svoje povinnosti uložené mu zákonom č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách (ďalej len „zákon č. 315/1996 Z.z.“), najmä § 4 ods. 2, § 15 ods. 1 a tiež § 15 ods. 4 a zaoberal sa otázkou, do akej miery sa tieto porušenia povinnosti podieľali na vzniku škody na zdraví žalobkyne. Pri stanovení miery zodpovednosti účastníkov vychádzal z objektívnej zodpovednosti každého, pričom prihliadal k tomu, ako sa ktorá skutočnosť podieľala na spôsobení škody a ovplyvnila jej rozsah. Podľa názoru odvolacieho súdu v príčinnej súvislosti so vznikom škody či následným zväčšením jej rozsahu bolo ako porušenie právnej povinnosti žalovaným 1/, tak kvalifikovaná udalosť, za ktorú zodpovedá žalovaný 2/, ako aj protiprávne konanie žalobkyne. Z vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa mal zhodne za nepochybné, že bezprostrednou príčinou vzniku škody bolo konanie samotnej žalobkyne, ktorá vytvorila žalovanému 1/ náhlu prekážku a z technického hľadiska bola hlavnou príčinou vzniku škody. Je preto dôvodné, aby prevažnú časť zodpovednosti za následok niesla samotná poškodená a to v rozsahu 80%. Hoci porušenie právnej povinnosti zavinené žalovaným 1/ nebolo príčinou bezprostredne spôsobujúcou vznik škody, jeho protiprávne konanie (zvýšená rýchlosť a nedostatočný odstup pri obchádzaní žalobkyne) malo za následok zväčšenie rozsahu škody na zdraví žalobkyne. Preto v zmysle § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka určil 20%-ný podiel žalovaných na škode. Podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. o odškodnení bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia mal odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa za to, že v danom prípade sú na strane žalobkyne okolnosti odôvodňujúce mimoriadne zvýšenie bolestného a náhrady za sťaženie

spoločenského uplatnenia. Na rozdiel od súdu prvého stupňa sa však nestotožnil s 10-násobným mimoriadnym zvýšením bolestného. Dospel k záveru, že v danom prípade je potrebné mimoriadne zvýšiť bolestné na 15-násobok základného plnenia. K priznanej sume 4.690,30 Eur dospel výpočtom podrobne uvedeným v odôvodnení svojho rozhodnutia s prihliadnutím na skutočnosti tam uvedené a výšku už poskytnutého plnenia vedľajšou účastníčkou. V otázke sťaženia spoločenského uplatnenia a jeho mimoriadneho zvýšenia sa odvolací súd plne stotožnil so súdom prvého stupňa. Vzhľadom na inak stanovenú mieru zodpovednosti k ním priznanej sume ohľadom tohto nároku uviedol podrobný výpočet novo stanovenej výšky uloženého plnenia (621,39 Eur). Odvolací súd ako vecne správne potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá. O náhrade trov konania rozhodol podľa pomeru úspechu a neúspechu účastníkov, ktorý pomer by odôvodňoval čiastočné priznanie náhrady trov konania žalovaným podľa § 142 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd však prihliadol na dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 150 ods. 1 O.s.p. a žalovaným náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania nepriznal. Vzhľadom na zmeňujúce rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej, resp. pomer úspechu a neúspechu odvolací súd zmenil aj rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku o povinnosti žalovaných zaplatiť spoločne a nerozdielne na účet Okresného súdu Čadca súdny poplatok a nahradiť trovy preddavkované štátom.

Na základe podnetu žalobkyne podal proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu s poukazom na § 243e ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p. generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) mimoriadne dovolanie, v ktorom navrhol zrušiť rozsudok krajského súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že odvolací súd sa dôsledne neriadil ustanoveniami § 125, § 213 ods. 1 a 3 a § 220 O.s.p. Namietal, že odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyvodil odlišné skutkové zistenia a na ich základe aj právne závery ako súd prvého stupňa bez toho, aby vo veci vykonal potrebné dokazovanie. Skutkovú otázku príčinnej súvislosti medzi protiprávnym správaním žalovaného 1/ a žalobkyne a vznikom škody prehodnotil a dospel k vlastným skutkovým a právnym záverom. Svoje odlišné právne závery o pomernej zodpovednosti žalobkyne a žalovaného 1/ na vzniknutej škode tak opieral o dôkazy vykonané len súdom prvého stupňa. Podľa názoru generálneho prokurátora, predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a na ním založených následných právnych záveroch, je opakovanie

dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom. Podmienkou zmeny rozhodnutia je potom skutočnosť, že odvolací súd dospeje k skutkovému stavu, odlišnému od skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom, tvoriaceho podklad pre rozhodnutie vo veci. Keď odvolací súd podľa vyššie uvedených ustanovení a zásad riadne nepostupoval, zaťažil tak konanie inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.).

Žalobkyňa sa k mimoriadnemu dovolaniu nevyjadrila.

Žalovaní vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu uviedli, že odvolací súd nedospel k iným skutkovým zisteniam ako súd prvého stupňa, z ktorého dôvodu nebolo potrebné dokazovanie zopakovať. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhli mimoriadne dovolanie zamietnuť a priznať im náhradu trov dovolacieho konania vo výške 156,19 Eur.

Vedľajšia účastníčka vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu poukázala na to, že generálny prokurátor len všeobecne uviedol, že odvolací súd sa odchýlil od skutkových zistení súdu prvého stupňa bez toho, aby doplnil, resp. zopakoval dokazovanie. Neuviedol však a nešpecifikoval konkrétne skutkové zistenia odvolacieho súdu, ktoré by sa odlišovali od skutkových zistení súdu prvého stupňa. Podľa jej názoru v danom prípade nešlo o odlišné skutkové ale právne posúdenie veci odvolacím súdom, preto nebolo potrebné doplniť ani zopakovať dokazovanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.), po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas (§ 243g O.s.p.) generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243e ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu v rozsahu podľa § 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie nie je dôvodné.

V zmysle § 243f ods. 1 O.s.p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd

je viazaný nielen rozsahom mimoriadneho dovolania, ale i v mimoriadnom dovolaní uplatnenými dôvodmi (§ 242 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.).

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na posúdenie dovolacích dôvodov uvedených výslovne v mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora, ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide vždy vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli generálnym prokurátorom tvrdené a ich existencia v konaní o mimoriadnom dovolaní nevyšla najavo.

So zreteľom na zákonnú povinnosť (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.), skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie súdu nebolo vydané v konaní postihnutom tzv. inou vadou konania, ale i na obsah mimoriadneho dovolania, zaoberal sa Najvyšší súd Slovenskej republiky aj otázkou, či konanie v danej veci nie je postihnuté procesnou vadou takejto povahy.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadať aj vtedy, ak nie je dovolaním namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Dovolací súd sa vzhľadom na zákonnú povinnosť a tiež vzhľadom na obsah mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora zaoberal predovšetkým tým, či konanie odvolacieho súdu bolo postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Po preskúmaní dospel k záveru, že konanie odvolacieho súdu nie je takou (inou) vadou, ktorá mala za následok nesprávne

rozhodnutie vo veci postihnuté. Rozsudok odvolacieho súdu je tak treba považovať za vecne správny.

Generálny prokurátor namietal, že odvolací súd vyvodil odlišné skutkové závery z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa bez toho, aby zopakoval dokazovanie (§ 213 ods. 3 O.s.p.). O aké konkrétne iné skutkové závery, odlišné od skutkových záverov súdu prvého stupňa malo ísť, však neuviedol a nebolo možné ich zistiť ani z obsahu spisu.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p., ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Podľa § 215 O.s.p., za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

Podľa § 213 ods. 1 O.s.p., odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 7. Ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 213 ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 220 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

V preskúmvanej veci je predmetom konania náhrada škody (titulom bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia) z ublíženia na zdraví, ku ktorému ublíženiu došlo pri dopravnej nehode, zrážke osobného motorového vozidla žalovaného 2/, ktoré viedol žalovaný 1/, so žalobkyňou, ktorá jazdiac na bicykli po pravej strane vozovky, náhle vybočila vľavo.

Odvolací súd v danej veci zhodne so súdom prvého stupňa, vychádzajúc zo skutkových záverov zistených súdom prvého stupňa, posúdil zodpovednosť žalovaného 2/ podľa § 427 ods. 2 Občianskeho zákonníka a žalovaného 1/ podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Právne posúdenie otázky zodpovednosti žalovaného 1/ doplnil príslušnými ustanoveniami

zákona č. 315/1996 Z.z. Rovnako ako súd prvého stupňa sa zaoberal otázkou miery zodpovednosti účastníkov podľa § 441 Občianskeho zákonníka. Vychádzal zo skutkových záverov súdu prvého stupňa, z ktorých vyplynulo, že hlavnou príčinou vzniku škody bolo správanie žalobkyne, ktorá náhle bez signalizácie zmeny smeru jazdy vybočila vľavo pri jazde na bicykli, čím vytvorila žalovanému 1/ náhlu prekážku, pričom k zväčšeniu následku, škody na zdraví žalobkyne (závažných zranení), ktorý u žalobkyne nastal sa výrazným spôsobom podieľala aj neprimeraná rýchlosť motorového vozidla a nedostatočný bočný odstup, hoci tieto porušenia neboli príčinou bezprostredne spôsobujúcou vznik škody. Odvolací súd tak žiadnym spôsobom nespochybnil zistenia súdu prvého stupňa a ani sa od nich neodchýlil. To, že následne inak právne posúdil mieru zodpovednosti účastníkov, nezakladalo povinnosť odvolacieho súdu zopakovať dokazovanie už vykonané súdom prvého stupňa. Túto povinnosť má odvolací súd len v prípadoch, ak má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 213 ods. 3 O.s.p.). Stanovenie miery, akou sa jednotlivé protiprávne úkony účastníkov nehodovej udalosti podieľajú na vzniku škody nie je otázkou skutkovou, ale otázkou právnou. Musia sa vyhodnotiť všetky zistené okolnosti a skutočnosti, závažnosť zistených porušení právnych povinností a pomer a rozsah porušených právnych povinností jednotlivými účastníkmi. Dôvodom zmeny rozhodnutia súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa miery zodpovednosti žalobkyne a žalovaných na spôsobenej škode na zdraví, bolo rozdielne právne posúdenie miery účasti účastníkmi. Dovolací súd zdôrazňuje, že odvolací súd takto rozdielne právne (nie skutkovo) posúdil aj mimoriadne zvýšenie bolestného a to v prospech žalobkyne.

Pokiaľ teda mimoriadny dovolateľ namietal, že konanie je postihnuté vadou podľa § 243f písm. b/ O.s.p., t.j., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, spočívajúcou v tom, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní nepostupoval podľa § 213 O.s.p., dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že k takejto vade konania v predmetnej veci nedošlo. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil so skutkovými zisteniami súdom prvého stupňa, z nich pri svojom rozhodovaní aj vychádzal a z takto zisteného skutkového stavu dospel len k iným právnym záverom o miere zavinenia účastníkov na vzniku škody. V dôsledku len iného právneho posúdenia miery zavinenia nevznikla odvolaciemu súdu povinnosť podľa § 213 ods. 3 O.s.p. opakovať dokazovanie vykonané pred súdom prvého stupňa.

Vzhľadom na tieto skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok generálneho prokurátora Slovenskej republiky zamietol podľa § 243b ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.

Úspešným žalovaným a vedľajšiemu účastníkovi nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, pretože trovy súvisiace s odmenou zástupcu žalovaných za vyjadrenie k mimoriadnemu dovolaniu dovolací súd nepovažoval za účelne vynaložené vzhľadom na stručný obsah vyjadrenia k mimoriadnemu dovolaniu neobsahujúce ani žiadnu právnu analýzu vo vzťahu k zásadným otázkam, ktoré boli predmetom rozhodovania dovolacieho súdu a vedľajší účastník si náhradu trov dovolacieho konania neuplatnil.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. novembra 2013

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová